

En Tom juga, es baralla i s'amaga

—**T**om!

Ningú no respon.

—Tom!

No hi ha resposta.

—Em pregunto què deu estar fent. Ei, Tom!

Silenci.

L'anciana es va abaixar les ulleres i va mirar per sobre d'aquestes per l'habitació. Després, va alçar la veu i va dir:

—D'acord, t'asseguro que quan t'agafi, et...

I abans d'acabar la frase, ja s'havia ajupit i donava cops d'escombra a sota del llit, esbufegant en respirar. L'únic que va trobar allà va ser el gat.

—Amb aquest noi mai no he vist una cosa igual!

Va anar cap a la porta i va mirar entre les tomaqueres i les plantes del jardí. Ni rastre d'en Tom. Així que va tornar a cridar:

—Toooooom!

A l'instant, va sentir un lleuger soroll darrere d'ella i es va girar just a temps per atrapar el nen, que passava volant.

—Ah, ets aquí! Com és possible que no se m'hagi ocorregut mirar a l'armari! Què hi feies, allà? Mira't les mans i la boca. Què hi tens?

—No ho sé, tia.

—Ah! És mermelada. T'he dit quaranta vegades que si no deixes la mermelada t'estomacaré. Dóna'm el corró.

I en el moment en què l'alçava, en Tom es va escapolar. Va saltar la tanca i va desaparèixer. La tia Polly va quedar bocabada, primer sorpresa i després va començar a riure. «Que el pengin!», va pensar. «No n'aprendré mai, amb aquest noi; amb totes les malifetes que m'ha fet, hauria d'estar més atenta. Però ell, amb els seus stratagemes, sap com fer-me enfadar i després com fer-me riure. Una altra vegada me l'ha jugat. I jo no sóc capaç de pegar-li. Déu sap que no ho estic fent bé amb ell i em

rosega la consciència, però és el fill de la meva germana i ella és morta. Què puc fer? Ara, aquest cop sí, perquè aquesta tarda farà campana i demà dissabte l'hauré de castigar i fer-lo treballar quan tots els nens descansen. Ho he de fer, és el meu deure, perquè si no, en lloc d'educar-lo, li causaré la ruïna.»

En Tom va fer campana i es va divertir molt. Va tornar a casa amb el temps just per ajudar en Jim, el nen de color, a tallar la llenya. En Sid, el germanastre d'en Tom, era un noi tranquil, no era mogut com ell, i ja havia fet la seva feina: recollir les estelles per al foc. Mentre sopaven, la tia Polly, que es creia amb un talent especial per a la diplomàcia, va iniciar l'interrogatori:

—Tom, aquesta tarda feia molta calor, oi?

—Sí, tia.

—Sí; moltíssima. No t'hauria agradat anar a nedar?

En Tom va sospitar el que la seva tia pretenia i va sentir una mica de por; però va mirar-la a la cara i va dir:

—No; bé, no gaire —i va respondre amb tanta tranquil·litat que la tia Polly no va veure que la pogués convèncer del contrari. Així que va haver de deixar-lo.

—Caram! Doncs juraria que te n'havies anat a nedar i que havies fet campana. Perdonà'm, Tom.

En Sid s'havia empipat en veure com en Tom s'havia sortit amb la seva. No es resistia a no parlar, però en Tom, abans de sortir, el va advertir:

—Siddy, si se t'acut... et clavo una pallissa.

Al cap de dos minuts, ja s'havia oblidat de l'assumpte i anava carrer avall assajant una nova forma de xiular que li havia ensenyat un negre. Les tardes d'estiu eren llargues, encara no s'havia fet fosc. De sobte, en Tom va veure venir un foraster, un noi una mica més alt que ell. Un acabat d'arribar, de qualsevol edat o sexe, era una novetat en aquell poblet de Sant Petersburg.

El noi anava molt ben vestit, barret, jaqueta, pantalons..., fins i tot portava sabates, i això que només era divendres, i no pas diumenge. Tenia un aire de ciutat que molestava en Tom; es van aturar davant per davant, sense parlar, però mirant-se fixament.

En Tom va dir:

—Com et dius?

—No n'has de fer res.

—Quin barret que portes!

—Atreveix-te a treure-me'l.

I després d'una pausa es van acostar, espatlla amb espatlla.

En Tom va continuar:

—Vés-te'n d'aquí!

—Vés-te'n tu.

—Doncs d'aquí no passaràs. —I en Tom va traçar amb el peu una ratlla a terra.

—Sí que passo.

—Puc clavar-te una pallissa.

—M'agradaria veure com ho intentes!

—Quan vulgui puc fer-ho.

—No pots.

—Sí, sí que puc.

En un instant els dos nois van rodolar per terra, agafats com dos gats i rebolcant-se per la sorra, estirant-se els cabells i destrossant-se la roba. Es van cobrir de pols i de glòria. Al final, el foraster va sortir vençut i plorant; en Tom el va moldre a cops de puny. Quan va arribar a casa era molt tard; va pensar que la seva tia Polly no el sentiria si entrava per la finestra, però no va ser així, i quan ella el va veure en l'estat en què venia, va decidir castigar-lo i enviar-lo a treballar l'endemà.